

SELPAK MENDİL VAAARRRRRR

Sıcak bir yaz günüydü. Evden çıkarak dolaşmaya başladım. Kalabalığa karışmışım ama Vitrinlere boş boş bakmayı sevmediğimden insanları gözlemlerim... İnsan trafiği de bazen beni yoruyor ama hayatın içinde yer almayı sevdiğimden, yürümeye gidişlerimle mutlaka birileriyle sohbet ederim. Her insanın bir hikâyesi vardır, derler ama bana göre yaşananlar hep aynıdır tek değişen zamandır.

Ben bunları düşünürken kalabalığın çok yoğun bir yerde, bayan 35 yaşlarında, orta boylarda, saçlarını arkadan toplamış, kumral, zayıf, tek kolunu bacak değneğine dayamış, pantolonun boşluğundan tek bacağı olmayan, elinde selpak mendilini satışıyla dikkatimi çekti.

Etrafındaki kalabalığa haykırıyor sesini duyurmaya çalışıyordu. “SELPAK MENDİL VAAARRRRRR” Çevresinden geçen kalabalık bu sese duyarsızdı. Aslında her sağlam insanda bir ENGELLİ adaydır. Unutulmamalıdır ki hayatta hiçbir şeyin garantisi yoktur...

Bizim ülkemizde insan olmak, kadın olmak çok zor, hele engelli olmak. ...

Yüzünde hayatın derin acıları olmasına rağmen yüzü gülüyordu. Bu şartlar altında bile yüzünün gülmesi ona ayrı bir güç katıyordu. Ben yüzü gülen insanları samimi, yüzü gülmeyen insanlarını ise tehlikeli olduklarını düşünürüm...

Yanına giderek “İyi günler “dedim...

Samimi ve içten gülmesiyle “iyi günler “ dedi.

Aslında sormak istiyorum, bacağına ne oldu diye ama incinmesinden çekiniyorum.

Benim halimden anlamış olacak ki ” zamanınız var mı” dedi.

“ Evet” dedim.

”İsmim Elif konuşacak dertleşecek birisi olsa diyordum” demesine...

Tebessümle “Çağırınız geldim “dedim.

O an ki gülmesi ile içim ısındı. Hayatta her şey para değildir bazen insanın insana da ihtiyacı da oluyor...

Yanında ki mendil dolu kasayı boşaltarak oturmamı sağladı.

Ben o anda düşünmeye başladım...

ASIL ÖZÜR SAHİP OLDUKLARININ DEĞERİ BİLMİYENDİR...

Fiziki sakatlıklar hemen dikkatimizi çeker. Mesela topallayan bir bacağı asla gözden kaçırmayız, ancak topallayan yürekleri de asla fark etmeyiz! Bir soru sormak istiyorum: Bir kör, sağır, ya da tekerlekli sandalyeye mahkûm bir engelli gördüğümüzde içimizden geçen ilk duygu nedir?

Acırız... İçin için “vah vah” çeker, “zavallı” gibisinden mırıldanırız. Hâlbuki bizden beklenen “acıma” değil, “anlama.” Fakat: Kendini anlamayan başkasını nasıl anlasın.

Hayatta güzellikler de var. Mesela güller açıyor, çocuklar gülümsüyor, yıldızlar göz kırpmıyor, yağmur yağıyor, güneş doğuyor. Ancak bu güzellikleri fark edebilmek için görebilmek lazım. Bazen kendi kendime, “Herkes senede bir iki gün de olsa görme ve işitme duygularından mahrum kalsa ne olur?” diye sorarım. O zaman insanlar sahip oldukları şeylere daha çok değer verirlerdi herhalde. Belki sessizlikte seslerin insana verdiği zevki daha iyi takdir ederlerdi.

Şayet görmüyorsak, bir anlamda görme engelli sayılmaz mıyız?

Yazın ayrı, kışın ayrı öter kuşlar. Ama her sabah kuş orkestrasının ahenkli ritmiyle uyanmak sadece duymayı bilenlere mahsus bir imtiyazdır... Yazık ki çoğumuz kuşları duymuyoruz...

Bir anlamda işitme engelli sayılmaz mıyız?

Sevmekten korkuyoruz. Sevsek bile bunu saklıyoruz...

Annemiz, babamız, eşimiz ve çocuklarımız onları ne kadar sevdiğimizi bilmiyorlar, çünkü sevgimizi söylemeyi zaaf sayıyoruz. Hemen kişilerin şımaracağını, değişeceğini düşünürüz.

Bir anlamda sevgi engelli sayılmaz mıyız?

Sevdiklerimizin gönlünü alacak güzel sözler söylemiyoruz... Nasıl olsa yanındayım anlar düşüncesiyle sevdiğimizi söylemiyoruz...

Bir anlamda konuşma engelli sayılmaz mıyız?

Elimizdeki güzelliklerle zenginlikleri fark etmediğimiz için, mutluluğu uzaklarda arıyoruz...

Bir anlamda zekâ engelli sayılmaz mıyız?

Sevgilerimizle birlikte kızgınlıklarımızı, küskünlüklerimizi de saklıyor, duygularımızı salt kendi içimizde yaşıyoruz. Bunu izah için de “kol kırılır yen içinde kalır” diyoruz.

Bir anlamda cesaret engelli sayılmaz mıyız?

Farklı inanan, farklı düşünen, farklı giyinen, farklı yaşayan insanları kabullenemiyor, sosyal hayattan dışlamaya kalkışıyoruz...

Bir anlamda saygı engelli sayılmaz mıyız?

Elindekilerin değerini bilmeyenlerde özürdür...

ÖZÜRDEN ÇOK KİŞİLİK ÖNEMLİYMiŞ

Elif anlatmaya başladı:

“16 yaşında Annemle babamı trafik kazasında kaybettim, benim için ağır bir olaydı. Ailemin tek kızıydim. Bir istediğim anında olurdu şımarık büyümüşüm. Karşımdaki kişinin duygularını anlamayan saygı göstermeyen bencil birisiydim. O zamanlar üniversitede öğrenciydim, para kazanmıyordum, hayatta öyle çok da tutunacak param yoktu. Fakat işte çok talihsiz kaza yaşandı 17 yaşında Üniversiteyi bitirmiş olmama rağmen çalışmak istemedim.

Aşk belirleyici bir unsuru hayatımda. Ömer ‘e âşık oldum ve sadece onunla evlenmek istedim. 1,5 ayda evlenme kararı aldık. Aradığım her şeyi onda bulmuştum. Beklemenin bir anlamı yoktu ve evlendik. Kişilik karakter düşünemiyordum.

Aradan geçen zamanlarda ekonomik şartlar yüzünden ve kişiliğimizin farklılığı ve yüzünden sık sık kavga ediyorduk. Kavgalar gitgide o kadar şiddetlenmişti ki, konu komşu da evde olup bitenlerden haberdar olmaya başlamıştı. Bazen eşim beni döverdi ama kimseye söylemezdim bu arada 3 çocuğumuzda olmuştu...

Eşimin eve geldiği pek söylenemezdi. Aç yatıp aç kalkıyorduk...

Yaşadıklarım çok ağır geliyordu, Kafam karışık bir haldeyken iş aramak için zor bulduğum para ile trene bindim. Nasıl olduğunu anlamadan trende çıkan kavganın orta yerinde kendimi buldum. Kavganın büyümesiyle yumruklarda başladı. İtişmeler yüzünden İstasyonda duran trenden düşmemde bir oldu. Rayların üzerine düşmemle ayaklarımda korkunç bir acı hissettim. Acile götürdüğüm süreyi hiç unutamam ayaklarımı hissetmiyordum. Ameliyata alındım çıktığımda ise doktorların bana bir şeyler söylemek için cesaret toplamaları dikkatimi çekti... Elimi bacağıma götürmemle olmadığı gördüm ve dünya başıma yıkıldı... Doktorlar beni zor yatıştırdı. Aradan geçen zamanda doktorların yardımlarıyla yeni halime alışmaya başlamıştım...

Hastanede kaldığım süre içinde kendimi geliştirmeye başlamıştım ki elime evrak verdiler. Eşim boşanma davası açmıştı. Bacağımın olmamasına dayanamayacağını belirterek açmış davayı Hastaneden çıkarak eve gittiğimde ise eşim ve çocuklarımdan eser yoktu. Eşim masa üzerine not bırakmıştı “benim özürle birisiyle hayatım devam edemez çocuklarımda seni öyle görmesinler “ etrafı toplamışlar gitmişlerdi...

Her sevenin sevdiğine ışık olasımlı dilerim...

GURURUMU YIKANI BEN DE YIKARIM

Hayatımda eşim ve çocuklarım, bacağı yoktu. Yıkılmışım ama hayata inat pes etmeyecektim.

Ne yapacağımı düşünerek mendil satmaya karar verdim... Mendil satarak kendimi toparlamaya başladım... Boşanma işimi de bitirdim...

Çocuklarımı da anne olarak kanatlarımın altına aldım. Çocuklarım bu halimi ilk başta yadırgamalarına karşı zamanla alıştılar ve yeniden düzenimi kurdum.

Hayatı ben yendim...

Anlattıklarına duygulanmışım yolum düştükçe uğrayacağıma söz vererek kalktım...

Yoluma devam ederken azim duvara deler ve anne olmanın önemi büyük diye düşündüm...